

Dr. Musli Vërbani

DASHURIA

12

Kaçanik, 2011

Autor:
Dr. Musli VËRBANI

Titulli:
DASHURIA

Korrektura:
Burim Bunjaku

*Radhitja kompjuterike,
kopertina dhe dizajni grafik*
Mumin Shehu

Botues: **Autori**

Shtypi:
“FokusPrint”

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Hyrje

Dashuria është jetë, është forcë, është lumturi, por gjithashtu është dritë e zemrës dhe e shpirtit.

Dashuria është prej ibadeteve më të vlefshme dhe më të rëndësishme; dashuria është lidhje e besatimit në mes të krijesës dhe Krijuesit, pra, në mes të njeriut dhe Zotit.

Dashuria është fuqi e mrekullueshme. E kundërta e dashurisë është urrejtja.

Dashurinë, Kur'ani e konsideron civilizim, shkencë, urtësi dhe udhëzues, i cili shpie te shpirti më i pastër.

Dashuria është prej ibadeteve më fisnike dhe qëllimeve më të larta, me të pastrohet zemra, ndriçohet shpirti dhe lulëzon jeta.

Çdo njeri, i cili ka karakterin e fortë, moralin dhe edukatën e mirë, e duan njerëzit dhe i do ata.

O fëmijë, punoni punë të mira do të shpërbleheni me dashuri dhe simpati. Zoti i Lartmadhëruar ka thënë:

“I Gjithëmëshirshmi në zemrat e besimtarëve do të përgatitë ambient që ata t'i duan të tjerët, të tjerët t'i duan ata; ata ta duan Allahun, dhe Allahu t'i dojë ata”.

(Merjem, 96)

Nuk ka më mirë se shoqëria të mbushet me dashuri për Allah dhe që të gjithë të bëhen si një grusht, ashtu që prindërit i duan fëmijët, fëmijët i duan prindërit; burri ta dojë bashkëshorten, bashkëshortja ta dojë burrin; vëllai e do vëllanë; shoku shokun, e kështu me radhë. Muslimani e do vendit dhe atdheun e tij, ai do moral të mirë, dhe do çdo të mirë rreth tij.

Nëse pyesim veten: “Kush është krijuesi i dashurisë? Nuk do të kishim gjetur përgjigje të qartë e të saktë në mendje tona, përderisa ajetin kur'anor:

“... s'ka dyshim se All-llahu do ta sjellë një popull që Ai e do atë (popull) dhe ata e duan Atë (Zotin), ...”.

(El-Maide, 54)

Nëse bëhet pyetja se kush është zbatuesi më i mirë i dashurisë, përgjigja është: Zbatuesi më i mirë i dashurisë është Muhamedi s.a.v.s., krijesa më e mirë e Allahut dhe rob i dashur i Allahut, i zgjedhur, i dërguar për njerëzimin.

DASHURIA NDAJ ALLAHUT

Dashuria e parë dhe kryesore është dashuria ndaj Allahut të Lartmadhëruar. Nuk ka dashuri më të mirë dhe më të çmuar; nuk ka dashuri më fisnike se dashuria ndaj Allahut të Lartmadhëruar. Besimtari i mirë në çdo kusht e ruan këtë dashuri, sepse kjo i sjell lumturi dhe shpëtim edhe në këtë botë edhe në botën tjetër.

Dashuria e besimtarit ndaj Zotit të tij duhet të jetë e veçantë ndaj çdo dashurie tjetër. Nuk lejohet të jetë sikurse dashuria ndaj fëmijës, apo ndaj prindit, apo sikurse dashuria ndaj bashkëshortes, apo sikurse dashuria ndaj pasurisë, as sikurse dashuria ndaj shokëve. Askush prej krijesave nuk lejohet të ndërhyjë në dashurinë ndaj Krijuesit.

Ashtu siç duhet të jetë dashuria për Allah, ashtu duhet të jetë edhe rrjeta për Allah. Ne dimë se shumë do të digjen në zjarr, sepse i duan e i adhurojnë të tjerët pos Allahut; po ashtu ka njerëz, të cilët do të hynë në xhenet, sepse i urrejnë banorët e zjarrit.

Ka lloj dashurie që të afron te Zoti, ka lloj dashurie që të largon prej Zotit.

Ka lloj dashurie që të qon në xhenet; ka lloj dashurie që të qon në xhehenem.

Dashuria është që të lartëson, por mund të jetë edhe ajo që të poshtëron.

Dashuria ndaj Allahut dhe për Allah është dashuri që të lartëson, dhe të ngritë në shkallët më të larta të reputacionit, pastaj fiton begatitë më të mëdha, më të çmueshme dhe të përgjithmonshme në xhenetit më të larta, të cilat janë begati për të devotshmit.

Dashuria që poshtëron është dashuria ndaj disa krijesave që nuk kanë për qëllim kujtimin e Allahut, por largimin nga Allahu. Ajo dashuri është dashuri e epshit dhe e emocioneve, të cilat dirigjohen prej vesveseve të shejtanit, dhe që të shti në zjarr përgjithmonë.

Për të qenë njeriu i kompletuar dhe i çliruar tërësisht patjetër duhet të jetë i çliruar nga pesë cilësi, e ato janë: Çlirimi nga epshi, nga urrejtja, nga lakmia, nga tradhtia dhe plogështia. Të gjitha këto cilësi janë cilësitë e kundërta të dashurisë.

Ashtu siç është dashuria ndaj Allahut, ashtu është edhe dashuria e Allahut ndaj robit të Tij.

DASHURIA PREJ ALLAHUT

Pejgamberi s.a.v.s. na tregon dashurinë e Zotit ndaj njeriut duke thënë kështu:

“Nëse Zoti e do një njeri, e thërret Xhibrilin dhe thotë: “O Xhibril, Unë e dua filanin, prandaj duaje dhe ti, dhe e do atë njeri Xhibrili. Më pas Xhibrili thërret e thotë: “O barorë të qiellit, Allahu e do filanin, prandaj dojeni edhe ju dhe atë njeri e duan banorët e qiellit. Më pastaj dashuria i vendoset edhe tek njerëzit në tokë”.

Në hadith kudsij Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“Nuk ka çështje më të mirë për robin tim, se sa kur të më afrohet Mua, dhe nuk ka çështje më të dashur për Mua se sa kryerja e obligimeve. Njeriu do të vazhdojë duke kryer detyra tjera shtesë (nafile) ndaj Meje derisa ta dua, e kur ta dua, do të bëhem vesh me të cilin dëgjon, dorë me të cilën punon, këmbë me të cilat vepron. Çdo herë kur të kërkojë diçka prej Meje do t’ia jap dhe çdo herë kur të kërkojë mbrojtje prej Meje do ta mbroj”.

Dashuria më e madhe e Allahut për njeriun është që në xhenet do t’i thotë atij: *“O rob i im! Unë jam i kënaqur me ty, po ti a je i kënaqur me Mua?”.*

DASHURIA PËR ALLAH

Ashtu siç duhet të jetë dashuria ndaj Allahut, ashtu është dashuria e Allahut ndaj robit të Tij, por nuk është vetëm kjo, sepse robi duhet të dojë edhe të tjerët pos Allahut, Omeri r.a. transmeton se Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Ka prej njerëzve që janë robër të Allahut, të cilët nuk janë as pejgamber, e as dëshmorë, mirëpo për shkak të afërsisë që do të kenë me Allahun në ditën e Kijametit, do t’ua kenë lakmi pejgamberët dhe shehidët”.

Kur e pyesin: “O i Dërguar i Allahut, a po na tregon se kush janë ata njerëz”. Pejgamberi s.a.v.s. u thotë:

“Ata janë një popull, të cilët duhen vetëm për Allahun, Ata nuk janë vëllezër prej nëne e fisi, dhe nuk kanë mes vete interes material.. Për Zotin fytyrat e tyre do të jenë dritë, ata do të jenë reflektorë drite. Nuk do të frikohen kur frikohen njerëzit dhe nuk do të jenë të pikëlluar kur pikëllohen njerëzit. Pastaj ka lexuar ajetin kur’anor:

“E pra, nuk ka dyshim se për të dashurit e Allahut nuk ka frikë për ta, e ata nuk do të jenë të pikëlluar”.

(Ebu Davudi)

Kush do për Allahun, urren për Allahun, jep vetëm për Allahun, pengon vetëm për Allahun, ai e ka plotësuar imanin.
Allahu i do ata të cilët vizitohen për Allahun.
Allahu i do ata të cilët duhen për Allahun.
Allahu i do ata të cilët ndihmohen për Allahun.

DASHURIA E ALLAHUT

Abdullah bin Husejni r.a. kishte një robëreshë nga një vend të largët. Një natë prej netëve ajo zgjohet, merr abdest, fal namaz dhe në fund të namazit bie në sexhde dhe në sexhde bën këtë lutje, me zë paksa të ngritur:

“O Zoti im! Për dashurinë tënde ndaj meje m’i fal mëkatet”.

Abdullahu e dëgjon dhe pastaj i thotë: “Mos thuaj ashtu, por thuaj:

“Për dashurinë time ndaj Teje”, sepse ndoshta Allahu nuk të do ty”.

Ajo i thotë: “Po mos të më kishte dashur Allahu, nuk do t’më kishte zgjuar derisa ti flije. Allahu me dashurinë e Tij më ka larguar prej vendit (familjes) jobesimtar dhe jam blerë nga familja besimtare”.

Në atë çast Abdullahu i thotë: “Shko ti je e lirë për hir të Allahut”. Ajo i thotë: “Pronari im, po më bën keq, sepse më parë kisha dy shpërblime për një vepër, e tani do të kem vetëm një”. Pastaj klithi dhe tha: “Më liroi zotëria i vogël, po si do të jetë lirimi prej Zotit tim të Madh dhe i bie të fikët dhe shpirti i saj u ngrit në qiell duke qenë e kënaqur me Zotin, e Zoti i kënaqur me të.

DASHURIA E ALLAHUT NDAJ ROBIT TË TIJ

Dashuria e Allahut ndaj robit të Tij do të thotë se Ai ia do të mirën robit, është i kujdesshëm dhe i sjellshëm ndaj tij dhe e nderon në forma të ndryshme.

Nderimi i Allahut ndaj robit të Tij ndonjëherë manifestohet duke i dhuruar të mira, por ndonjëherë duke e penguar përkohësisht nga ndonjë e mirë, ndonjëherë duke e furnizuar me begati të mëdha, por ndonjëherë duke ia ngushtuar furnizimin për ta ngritur në nivel të lartë.

Kjo dashuri nuk vërehet fizikisht, dhe nuk kuptohet me shqisa dhe nuk krahasohet me krahasimin tonë, por vetëm mund të kuptohet vetëm si një dritë e cila depërton thellë në zemër dhe në atë thellësi të zemrës, takohet dashuria me dashuri.

Kur Allahu e do robin e Tij, depërton dashuria në zemrën e atij robi, e cila dashuri reflekton dritë në zemrën e tij dhe bën që ai të kuptojë Allahun dhe ta dojë Atë.

RABIA ADEVIJE

Rabija Adevije ishte një grua muslimane, e cila ka qenë tepër e devotshme. Në ditë ajo zgjohet herët në mëngjes merr abdest, fal namaz dhe pas përfundimit të namazit e bën këtë dua:

“O Zoti im! Për dashurinë Tënde që ke ndaj meje, falmi gabimet”.

Njëri i cili ishte prezent i thotë: “Mos thuaj ashtu”. – Po si të them? – Thuaj: *“Për dashurinë time ndaj Teje, falmi gabimet”.*

Ajo i thotë: “Po mos të më kishte dashur Allahu nuk do të më kishte zgjuar në këtë mëngjes. Po mos të më kishte dashur Allahu, nuk e kishte bërë këtë gjuhë që t’i lutem Atij, por Ai më ka dashur dhe m’i ka dhënë këto begati, dhe unë i lutem Atij”.

DASHURIA NDAJ TË DËRGUARIT S.A.V.S.

Pas dashurisë madhështore ndaj Allahut, në radhë të dytë vjen dashuria ndaj Pejgamberit s.a.v.s.

Prej kushteve të dashurisë së Pejgamberit s.a.v.s. është pasimi i sunetit të tij:

Thuaj: “Nëse e doni Allahun, atëherë ejani pas meje që Allahu t’ju dojë, t’ju falë mëkatet tuaja, se Allahu është që fal shumë, mëshiron shumë.

(Ali Imran, 31)

Thuaj (o i dërguar): “Në qoftë se etërit tuaj, djemtë tuaj, vëllezërit tuaj, bashkëshortet tuaja, farefisi juaj, pasuria që e fituat, tregtia që frikoheni se do të dështojë, vendbanimet me të cilat jeni të kënaqur, (të gjitha këto) janë më të dashura për ju se All-llahu, se i dërguari i Tij dhe se lufta për në rrugën e Tij, atëherë, pritni derisa All-llahu nuk vë në rrugën e drejtë njerëzit e prishur.

(Et-Tevbe, 24)

Një njeri shkon te Pejgamberi s.a.v.s. dhe e pyet:

“O i Dërguar i Allahut, kur do të ndodhë Dita e Kijametit. Pejgamberi s.a.v.s. i thotë: “Po çka keni përgatitur për atë ditë, pasi po pyetni?” Ai i thotë: “Asgjë, por e dua Allahun dhe të Dërguarin e Tij”. Pejgamberi s.a.v.s. i thotë: “Ti do të jesh me atë që e do”.

Enesi r.a., i cili ka transmetuar këtë hadith ka thënë: “Kurrë nuk kemi qenë më të gëzuar se sa në momentin kur ka thënë Pejgamberi s.a.v.s.: “Ti do të jesh me atë që e do”. Pastaj Enesi ka treguar: “Unë e dua Pejgamberin s.a.v.s., Ebu Bekrin dhe Omerin r.a. dhe shpresoj se do të jem me ta pasi i dua, edhe pse nuk kam punuar sa kanë punuar ata.

Një njeri shkon te pejgamberi s.a.v.s. dhe i thotë:

“O i Dërguar i Allahut, ty të dua më shumë se veten , më shumë se familjen, mirëpo përderisa isha në shtëpi m’u kujtua diçka dhe nuk munda të qëndroja pa ardhur për të të parë. Mirëpo kur kujtova vdekjen time dhe vdekjen tënde, kuptova se ti do të jesh në shkallë të larta me pejgamberët, e unë edhe nëse hyjë në xhenet nuk do të të shoh.

Pejgamberi s.a.v.s. nuk i dha përgjigje përderisa Zoti i Lartmadhëruar zbriti ajetin kur'anor:

E kush do që i bindet All-llahut dhe të dërguarit, të tillët do të jenë së bashku me ata që All-llahu i shpërbleu: (me) pejgamberët, besnikët e dalluar, dëshmorët dhe me të mirët. Sa shokë të mirë janë ata!

(En-Nisa, 69)

Atëherë sehabiu e kuptoi se për të qenë me të dashurin e tij, Pejgamberin s.a.v.s. duhet ta dëgjojë dhe ta pasojë rrugën e tij.

Prej plotësimit të dashurisë ndaj të dërguarit të Allahut s.a.v.s. është përshëndetja dhe të dërguarit salavate për të.

DASHURIA E SHOKËVE TË MUHAMEDIT A.S. PËR TË

Idhujtarët e Mekes e kishin zënë rob të luftës Zejd bin Dethineten. Kur e sjellin në vendin e dënimit me vdekje, Sufjani i thotë: *“Për Zotin o Zejd, a më tregon drejt? – A kishe dashur që në këtë moment në këtë vend të jetë Muhamedi duke u dënuar me vdekje, ndërsa ti në shtëpinë tënde me familje?”* Zejdi i thotë: *“Pasha Zotin, kurrë nuk do të kisha dashur që Muhamedi të jetë në këtë vend, e t’i shkaktohej ndonjë dhimbje çoftë shumë e vogël, e unë të isha në shtëpinë time me familje”*. Pastaj Sufjani ka thënë: *“Kurrë nuk kam parë njerëz, të cilën i duan të tjerët ashtu siç e duan Muhamedin shokët e tij”*

(Bejhekiu)

Kështu e kanë manifestuar sehabët dhe tabi’inët dashurinë e tyre ndaj Pejgamberit s.a.v.s., sa që kanë qenë në gjendje të japin edhe jetën e tyre.

* * *

Beteja e Uhudit kishte përfunduar, luftëtarët ishin kthyer në Medine. Në hyrje të qytetit një nënë muslimane pyet se ku e ka burrin, banën dhe vëllanë e saj. I thonë se, që të tre kanë rënë dëshmorë. Atëherë ajo pyet: - Po i Dërguari i Allahut s.a.v.s. si është? I thonë: *“Falë Zotit, ai është mirë, ashtu siç do ti”*. Ajo menjëherë kërkon që ta shohë të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. ashtu që t’i pushojë zemra e saj. Kur e sheh, i kalon pikëllimi, e falënderon Allahun dhe thotë: *“Pas kësaj fatkeqësie do të më lehtësohet dhe do t’i tejkaloj dhembjet”*.

Kështu muslimani duhet të ketë dashuri ndaj të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. që ai të jetë më prioritar në dashuri ndaj babait, nënës, vëllait, bashkëshortit, bile edhe më shumë se veten e tij.

* * *

Të gjithë sahabët e kanë dashur Pejgamberin s.a.v.s.

Ebu Sufjani ka thënë: “Nuk kam parë kurrë në jetën time njerëz, të cilët e duan dikë, ashtu siç e duan shokët e Muhamedit s.a.v.s. Muhamedin.

Një ditë, një sahab shkoi te Pejgamberi s.a.v.s dhe i thotë: “O i Dërguar i Allahut, të dua më shumë se prindërit e mi, të dua më shumë se veten time, mirëpo kur qëndroj në shtëpi sa po më kujtohesh nuk po mund të duroj deri sa të vij tek ti të të shoh. Mirëpo kur kujtoj vdekjen time dhe vdekjen tënde, po e kujtoj se ti do të jesh në xhenet me pejgamberët, ndërsa unë edhe po që se do të jem në xhenet nuk do të të shoh më. Pejgamberi s.a.v.s. nuk i dha përgjigje, deri sa zbriti ajeti kur'anor, ku Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“E kush do që i bindet All-llahut dhe të dërguarit, të tillët do të jenë së bashku me ata që All-llahu i shpërbleu: (me) pejgamberët, besnikët e dalluar, dëshmorët dhe me të mirët. Sa shokë të mirë janë ata!”

(En-Nisa, 69)

Atëherë sahabiu e kuptoi se duhet të angazhohet me ibadet që të arrij shkallë të larta në xhenet, e të jetë me të dashurin, Pejgamberi s.a.v.s.

* * *

DASHURIA NDAJ ATDHEUT

Atdhe quhet vendi në të cilin lind njeriu, por në të njëjtën kohë quhet edhe mëmëdhe.

Sipas islamit, muslimanët duhet ta duan atdheun e vet.

Njerëzit për shkak të nevojave shkojnë në vende të ndryshme, në të shumtën e rasteve për të kërkuar punë, ndonjëherë dëbohen, ndonjëherë maltretohen nëse nuk ikin nga atdheu. Dashuria për atdhe është prej imanit. Besimtari e do vendin e vet, punon për vendin e vet, angazhohet në përparimin dhe zhvillimin e vendit të tij. Ai kurrë nuk e harron vendin e vet.

I Dërguari ynë – Pejgamberi s.a.v.s. ka lindur në Meke, është rritur dhe ka jetuar aty; më vonë i zbret shpallja – Kur’ani. Pas fillimit të zbritjes së Kur’anit, Muhamedi dhe shokët e tij torturohen prej banorëve të Mekes dhe dëbohen nga vendlindja e tyre.

Kur Muhamedi s.a.v.s. me Ebu Bekri Sidikin kanë migruar, në kodër të Mekes Muhamedi s.a.v.s. është ndalur, e ka shikuar disa herë me mallëngjim vendlindjen, i kanë pikur lotët dhe me mallëngjim i thotë vendlindjes:

“Për Zotin, nuk ka dyshim se ti je vendi më i mirë i Allahut, e dua tokën e Allahut, të dua ty Meke, por po të mos më kishin dëbuar kurrë nuk do të isha larguar nga ti (mëmëdheu im)”.

Tek pas dhjetë vjetësh të migrimit Muhamedi s.a.v.s. është kthyer në atdhe dhe e ka kryer haxhin.

DASHURIA NDAJ PRINDËRVE

Dashuria ndaj prindërve është çelës i xheneteve dhe çelës për të fituar kënaqësinë e Allahut.

Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

Zoti yt ka dhënë urdhër të prerë që të mos adhuronit tjetër pos Tij, që të silleni në mënyrë bamirëse ndaj prindërve. Nëse njërin prej tyre, ose që të dy, i ka kapur pleqëria pranë kujdesit tënd, atëherë mos u thuaj atyre as “of - oh”, as mos u bë i vrazhdë ndaj tyre, po atyre thuaju fjalë të mira (të buta, respektuese).

(El-Isra, 23)

Zoti e ka barazuar Ibadetin me mirësinë ndaj prindërve.

NËNA DHE SHEHADETI

Në kohën e Pejgamberit s.a.v.s. ishte një as'hab i quajtur Alkame. Ai shoqërohej me Muhamedin s.a.v.s. dhe e dëgjonte. Mirëpo një ditë sëmuret. Ai e kuptoi se i kishte ardhur çasti i vdekjes dhe mendohej që ta thoshte shehadetin, por kot përpiqej. Kur shkoi Pejgamberi s.a.v.s. për ta vizituar kërkoi prej tij ta thoshte shehadetin, por ai nuk ishte në gjendje ta thoshte, sepse gjuha i ishte ndërlidhur në fyt. Pejgamberi s.a.v.s. pyeti për familjen e tij. Ata i thanë se ai e kishte nënën, kështu kërkoi që të prezantonte në tubimin edhe nëna e Alkames. Kur erdhi ajo Pejgamberi s.a.v.s. e pyeti: “Si është sjellë djali me ju?” Ajo i përgjigjet: “Ai ty të ka dëgjuar, ndërsa mua jo, ty të ka kënaqur, ndërsa mua më ka hidhëruar”. Pejgamberi s.a.v.s., pasi që heshti një kohë, kërkoi prej saj t’ia falte djalit të saj, por ajo refuzoi. Atëherë Pejgamberi s.a.v.s. urdhëroi sababët që të sjellin dru e ata i sollën drutë dhe e ndezën një zjarr. Kur nëna e pa se djali i saj do të digjej në zjarr tha: “A pjesa e zemrës sime të digjet në zjarr para syve të mi?!” Pejgamberi s.a.v.s. i thotë: “Ai do të digjet në zjarr të xhehenemit nëse nuk ia falë.” Pasi që nëna ia fali djalit të saj, Alkames, atij i çlirohet gjuha dhe thotë: “Eshhedu en la ilahe il-lallah, ve eshhedu enne Muhameden abduhu ve resuluhu” dhe menjëherë pas shehadetit ndërroi jetë.

DASHURIA NË MES TË BASHKËSHORTËVE

Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“Dhe një prej shenjave të Tij është që prej jush krijoi për ju bashkëshortet tuaja, që të qetësoheni pranë tyre duke vënë ndërmjet jush dashuri dhe mëshirë. Me të vërtetë, në këtë ka shenja për njerëzit që mendojnë.”

(Err-Rrum, 21)

Raporti në mes të pjesëtarëve të familjes, e posaçërisht në mes të bashkëshortëve është raport shpirtëror, prej të cilit buron dashuria, besimi reciprok, mirëkuptimi, ndihma në ves vete, mbështetja në njëri-tjetrin dhe sakrifica për njëri-tjetrin.

Në fund po bëjmë këtë dua, të cilën na ka mësuar Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an për ta bërë:

“Edhe ata që thonë: “O Zoti ynë dhurona nga gratë tona dhe trashëgimtarët tanë, çka është prehje për sytë tanë dhe bëna shembull për të mirët.”

(Furkan, 74)

DASHURIA NDAJ FËMIJËVE

Fëmijët janë stolia e kësaj bote dhe dhuratë prej Allahut, qetësi e zemrës, ushqim i shpirtit dhe lumturi e jetës.

Një ditë Usame bin Zejdi r.a. shkon te Pejgamberi s.a.v.s. për të kërkuar një nevojë të veten, kur arrin tek ai, sheh se me rrobat e tij kishte fshehur diçka pas vete. Usame bin Zejdi r.a. e pyet: “Çka po fsheh me ato rroba: Muhamedi s.a.v.s. shpalosi rrobat dhe ja aty ishin Hasani dhe Hysejri, dhe thotë: “Këta dy janë dy fëmijët e mi dhe dy fëmijët e vajzës sime. O Zoti im, vërtet i dua shumë këta, dua edhe Ti, dua edhe ata të cilët i donë këta dy”.

(Tirmidhiu)

Një ditë derisa ligjëronte në minber i sheh se si ata e kërkonin, zbriti nga lart, i mori në krah dhe tha: “Sadakallahu, i Cili ka thënë: “Nuk ka dyshim se pasuria juaj dhe fëmijët tuaj janë sprovë. Dhe kur i pash këta dy fëmijë duke më kërkuar, unë për këtë arsye e ndërpreva fjalimin, zbrita dhe i mora në krah”.

(Tirmidhiu)

Pejgamberi s.a.v.s. i ka dashur shumë Hasanin dhe Hysejrin dhe sa herë që i shihte i përqafonte. Po ashtu edhe vajza e Pejgamberit s.a.v.s. – Fatimja i donte dhe sa herë që i shihte i përqafonte dhe i ulte pranë vete.

DASHURIA E JAKUBIT NDAJ JUSUFIT A.S.

Jaëkubi a.s. ka qenë pejgamber, ai i kishte njëmbëdhjetë fëmijë. Njëri prej djemve të tij ishte Jusufi a.s., i cili ishte i vogël. Për shkak se ishte i vogël Jaëkubi a.s. Për shkak se ishte i vogël Jaëkubi a.s. e donte shumë dhe kujdesej për të. Nuk ka dyshim se edhe kafshët tregojnë kujdes dhe dashuri të veçantë ndaj më të voglit, sepse e dinë se më i vogli është i paaftë.

Kur e kanë pyetur një nënë: *“Cilin fëmijë e do më së shumti?”* Ajo është përgjigjur: *“Të gjithë fëmijët i dua shumë, të gjithë janë si një zinxhirë ku nuk dihet ku është fillimi se ku mbarimi”. Por, pastaj prapë e kanë pyetur: - Ndaj cilit fëmijë ke dashuri më së shumti? Ajo është përgjigjur: “Më së shumti e dua të voglin derisa të rritet; atë i cili zhduket derisa të kthehet dhe atë i cili sëmuret derisa të shërohet”.*

Pra, këto janë dy llojet të dashurisë: Dashuria e simpatisë dhe dashuria e mendjes. Për këtë arsye, kur njëherë Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Nuk ka besuar askush prej jush deri sa nuk më do mua më shumë se veten e tij”. Omeri r.a. i ka thënë: “O i Dërguar i Allahut, të dua më shumë se prindërit e mi, më shumë se pasurinë time, por nuk të dua më shumë se veten time. Muhamedit s.a.v.s. i tha: “Nuk ka besuar askush më shumë se veten e tij. Pastaj Omeri i tha: “O i Dërguar i Allahut, të dua më shumë se veten time”. Atëherë i Dërguari i Allahut i tha: “Tani o Omer e ke kuptuar dallimin në mes të dashurisë së ndjenjave, simpatisë dhe dashurisë së mendjes”.

Këtë mund ta tregojmë me shembullin, kur e përdor ilaçin e ithët se të shëron, edhe pse ndjenjat nuk e donë, por mendja thotë: “Duaje, pse ai ilaç është rrugë e shërimit dhe e shpëtimit. Kështu edhe Jaëkubi a.s. e ka dashur Jusufin a.s. se ka qenë i vogël dhe përpos kësaj e ka ditur se vëllezërit tjerë të tij kanë xhelozin ndaj tij. Kështu Jaëkubi a.s. nga aspekti i ndjenjave të gjithë fëmijët i ka dashur njësoj, ndërsa Jusufin a.s. e ka dashur se ka qenë i vogël dhe Pejgamber i ardhshëm.

DASHURIA NDAJ VËLLAIT

Besimtari i mirë e do Allahun, të Dërguarin e Tij, nënën e tij, babanë e tij, vëllanë e tij, motrën e tij, fëmijën e tij, farefisën e tij dhe gjithë shoqërinë.

Besimtari e di se vëllai është ai i cili i ndihmon në kohë të vështira dhe e mbron në rast rreziku. Për këtë arsye ai duron nëse ndonjëherë nga hidhërimi e qorton, edhe nëse nuk e ka me të drejtë, sepse pas hidhërimit ai mund të qetësohet kështu ka ndodhur me Musa a.s.

Musa a.s. para se të shkojë te firauni ka bërë këtë lutje:

Ai (Musai) tha: “Ma zgjero (më ndihmo) gjoksin tim! Dhe më lehtëso në këtë punë timen! Ma zgjidh nyjën e gjuhës sime! Që ta kuptojnë fjalën time! Më cakto një ndihmëtar nga familja ime, Harunin, vëllanë tim, që me të të ma forcosh fuqinë time, bëma shok atë në punën time, në mënyrë që të madhërojmë Ty më shumë,

(Ta ha, 25-33)

Pastaj Haruni është bërë ndihmësi i tij. Mirëpo përderisa Musa a.s. kishte munguar 40 ditë populli i tij kishin filluar ta adhuronin një lopë prej ari. Kur kthehet Musa a.s. ia ngjet për mjekre vëllait të tij. Mirëpo vëllai i tij – Haruni i thotë: “O djali i nënës time, populli im më bënë të dobët, të paaftë, pasi deshën të më mbysin. Pastaj Musa a.s. i kalon hidhërimi dhe fjala e ëmbël e vëllait të tij ia dridhi zemrën, dhe bëri lutje: “O Zoti im, më fal mua dhe vëllanë tim, dhe na fut në xhenet së bashku, nuk ka dyshim se Ti je më i Mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve”.

Pra, Musa a.s. është lutur për vëllanë e tij, por edhe ne duhet të lutemi për vëllezërit tanë, atëherë Allahu na falë edhe gabimet tona. Ja si thotë Zoti i Madhëruar:

O ju që besuat, vërtet, disa nga bashkëshortet tuaja dhe nga fëmijët tuaj janë armiq tuaj, andaj kini kujdes ndaj tyre, e nëse nuk merrni masa, nuk ua vini veshin dhe i falni, ta dini se edhe All-llahu është mëkatfalës, mëshirues.

(Et-Tegabun, 14)

ZEMRA E SHËNDOSHË

Zoti im, më dhuro mua urtësi dhe më bashko me të mirët! Më bën përkujtim të mirë ndër ata që vijnë pas, më bën prej trashëguesve të xhennetit të begatshëm, dhe fale babain tim, se ai vërtet ishte nga ata të humburit, e mos më turpëro në ditën kur do të ringjallen. Ditën kur nuk bën dobi as malli, as fëmijët. (bën dobi) Vetëm kush i paraqitet Zotit me zemër të shëndoshë.

(Esh-Shuaraë, 83-89)

Zemër e shëndosh do të thotë të pastruarit e zemrës nga idhujtaria, hipokrizia, tradhtia, mashtrimi, urrejtja dhe nënçmimi.

Nëse zemra jote i urren krijesat e Allahut nuk është e shëndosh.

Nëse zemra jote i urren krijesat e Allahut nuk është e shëndoshë.

Nëse zemra jote i urren, bën zili nuk është e shëndosh. Nëse zemra jote nuk përmbahet prej hidhërimit nuk është e shëndosh. Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Nuk është hero (trim) ai, i cili fiton në ndeshje dyluftimi, por hero (trim) është ai i cili e përmban veten në rast hidhërimi”.

Hidhërimi është këputës i dashurisë dhe nxitës i urrejtjes. Është vërtetuar në mjekësi se hidhërimi është prej shkaqeve kryesore të ngritjes së shtypjes së gjakut.

RREGULLAT E DASHURISË

Dashuria është prej ibadeteve më të rëndësishme, më me vlerë, prej ibadeteve më të ngritura dhe më të çmuara, andaj sikurse ibadetet i kanë rregullat e tyre ashtu edhe dashuria i ka rregullat të cilat njeriu dashurues duhet t'iu përmbahet atyre rregullave me shpirtin e tij, me trupin e tij dhe me gjuhën e tij. Nëse ndonjë rregull të asaj dashurie e shkel, atëherë vërtetohet se dashuria e tij nuk është e vërtetë, por artificiale.

Dashuria para se gjithash do të thotë sjellja me përkushtim të plotë ndaj të dashurit.

Namazi i ka rregullat e veta, po ashtu agjërimi i ka rregullat e veta, edhe zekati i ka rregullat e veta, po ashtu edhe haxhi i ka rregullat e veta. Të gjitha këto rregulla përfshihen në një rregull të përgjithshëm, ashtu siç ka thënë Pejgamberi s.a.v.s.:

“Adhuro (bëni ibadet) Allahut sikurse e sheh Atë, sepse, edhe pse ti nuk e sheh, Ai të sheh ty”.

Prej atyre të cilët e kanë dashur Allahun, ka të cilët iu është hequr koka, ka të cilët janë torturuar, etj.

DASHURIA DHE URREJTJA

Dashuria dhe urrejtja janë natyrshmëri e njeriut dhe janë pjesë përbërëse të jetës së njeriut.

Dashuria ka ekzistuar prej Ademit a.s., ndërsa dashuria dhe urrejtja, pra që të dyja, në trupin e njeriut kanë filluar prej dy bijve të Ademit a.s. – Habilit dhe Kabilit.

“Lexoju (Muhammed) atyre (jehudive e të tjerëve) ngjarjen e vërtetë të dy djemve të Ademit, kur të dy flijuan kurbanë, nga të cilët njërit iu pranua. Ai (që nuk iu pranua) tha: “Unë do të të mbys ty” (Kabili i tha Habilit).

E ai (që iu pranua) tha: “All-llahu pranon vetëm prej të sinqertëve”, dhe, nëse ti e zgjatë te unë dorën tënde për të më mbytur, unë nuk e zgjas te ti dorën time për të të mbytur; unë i frikësohem All-llahut, Zotit të botëve!” Unë (nuk dua të të mbys, por) dua që ta bartësh mëkatin tim dhe mëkatin tënd, e të bëhesh nga banorët e zjarrit, e ai është dënim i zullumqarëve.

Atëherë epshi i tij e bindi atë për mbytjen e të vëllait dhe e mbyti atë. Ai mbeti prej më të dëshpëruarve (hidhëroi prindërit, mbeti pa vëlla, u përbuz prej Zotit dhe u fut në xhehennem).

All-llahu dërgoi një sorrë, e cila groponte në dhe, për t'i treguar atij se si ta mbulojë trupin e vëllait. E ai i tha: “I mjeri unë, a nuk qesh i aftë të bëhem si kjo sorrë, e ta mbuloja trupin e vëllait tim?” Ashtu mbeti i penduar.

(El-Maide, 27-31)

Prej dashurisë buron mëshira.

Prej dashurisë buron bashkëpunimi.

Prej dashurisë buron lidhshmëria.

Prej dashurisë buron lumturia, *ndërsa*

Prej urrejtjes krijohet ndarja.

Prej urrejtjes fillojnë kundërshtimet.

Prej urrejtjes shkaktohen fatkeqësitë.

ALLAHU I DO

Allahu i do:

1. Të drejtët,
2. të pastrit,
3. bamirësit,
4. të devotshmit,
5. pendimtarët,
6. durimtarët,
7. mbështetësit në Allahun,
8. luftëtarët në rrugën e tij.

1. Për të drejtët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do të drejtët”.
2. Për të pastrit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“... dhe i do të pastrit”.
3. Për të bamirësit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do bamirësit”.
4. Për të devotshmit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do të devotshmit”.
5. Për penduesit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do pendimtarët”.
6. Për durimtarët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Allahu i do durimtarët”.
7. Për mbështetësit në Allahut, Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do mbështetësit”.
8. Për luftëtarët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu i do ata që luftojnë në rrugën e Tij të radhitur e të rreshtuar, sikurse të jenë një trup i fortifikuar”.

ALLAHU NUK I DO

Allahu nuk i do:

1. Të padrejtët,
2. tradhtarët,
3. kryelartët,
4. krekosësit,
5. mendjemëdhenjtë - mashtruesit,
6. çrregulluesit,
7. shkapërderdhësit,
8. sulmuesit.
9. folkeqësit haptazi.

1. Për të padrejtët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Allahu nuk i do të padrejtët”.
2. Për tradhtarët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu nuk i do tradhtarët”.
3. Për të kryelartët Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Ai nuk i do kryelartët”.
4. Për krekosësit - mashtruesit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu nuk i do të krekosurit”.
5. Për mendjemëdhenjtë Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu nuk e do atë që është mendjemadh, mashtrues”.
6. Për çrregulluesit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Allahu nuk i do çrregulluesit”.
7. Për shkapërderdhësit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu nuk i do shkapërderdhësit”.
8. Për sulmuesit Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Vërtet Allahu nuk i do sulmuesit (armiqësinë)”.
9. Për folkeqësit haptazi Zoti i Lartmadhëruar thotë:
“Allahu nuk do që të flitet keq haptazi, pos (nëse nevojitet dëshmia) nëse u është bërë dikujt padrejtësi”.

POEZI

O Krijues i Dashurisë
O Dhurues i mirësisë
O Zgjerues i furnizimit
Më shto dashurinë ndaj Teje
Më shto besimin tek Ti
Më bën t'u bëj mirë të tjerëve
E t'ua fali gabimin atyre
Më bën të kem dashuri të pastër
Të jetë dashuria e robit ndaj Zotit
E dashuria e Zotit ndaj robit
Dashuria ndaj të Dërguarit
Dhe dashuria ndaj krijesave.

O Zoti im, unë të besoj
O Zoti im, unë të njoh e të pranoj
O Zoti im, unë të dua
O Zoti im, e dua atë që të do.

LUTJE

O Zoti im, na bën të duam atë që Ti e do.
Na bën të jemi të kënaqur me atë që Ti je i kënaqur.
Na fal ne, ashtu siç i ke falur të tjerët, O Fisnik.

Ebu Jezid Bestamiiu ka thënë:

Në katër gjëra kisha gabuar:

“Kam menduar se unë e kujtoj, e njoh, e dua dhe e kërkoj Allahun, në fund përfundova se: Kujtimi i Allahut ndaj meje është para kujtimit tim ndaj Tij; njohja e Allahut ndaj meje para njohjes sime ndaj Tij; dashuria e Allahut ndaj meje është para dashurisë sime ndaj Tij; dhe Allahu më ka kërkuar mua para se ta kërkoj Atë”.

ÇKA PËRFITOJMË NGA KY LIBËR

Nga ky libër përfitojmë se:

- Dashuria e parë dhe kryesore është dashuria ndaj Allahut.
- Dashuria e dytë është dashuria ndaj të Dërguarit të Tij dhe kusht i dashurisë ndaj tij është pasimi i Sunetit.
- Besimtari, pasi që ta dojë Allahun dhe të Dërguarin e Tij, e do atdheun, prindërit, fëmijët, vëllanë, farefisin dhe të gjithë shoqërinë.
- Kush i do të tjerët për Allahun dhe u ndihmon të tjerëve për Allahun, ai e ka plotësuar imanin.
- Dashuria është prej ibadeteve më të çmuara dhe më të rëndësishme.
- Prej dashurisë buron bashkëpunimi, ndërlidhja dhe lumturia.
- Allahu i do të drejtët, të pastrit, bamirësit, të devotshmit, pendimtarët, durimtarët, mbështetësit në Allahun dhe luftëtarët në rrugën e Tij.
- Urrejtja ka ekzistuar që nga dy bijtë e parë të Ademit a.s., Habilit dhe Kabilit.
- Prej urrejtjes krijohet ndarja, fillojnë kundërshtimet dhe shkaktohen fatkeqësitë.
- Allahu i urren të padrejtët, tradhtarët, kryelartët, ata që kreken, mendjemëdhënjtë, çrregulluesit, shkapërderdhësit, sulmuesit dhe folkeqësit haptazi.

PËRFUNDIM

Të kujtojmë se dashuria është prej ibadeteve më të çmuara dhe më të rëndësishme, e prej dashurisë buron bashkëpunimi, ndërlidhshmëria dhe lumturia. Ndërsa përkujtimi është për ata që kanë zemër, përqendrojnë dëgjimin dhe dëshmojnë me sy të vërtetën. Ndoshta kjo çka është shkruar në këtë libër i bën dobi zemrës tënde fëmijë i dashur, e dëgjon veshi yt dhe dëshmon me tërë qenien tënde atë që është shkruar.

Ndoshta kjo çka është shkruar në këtë libër i bën dobi zemrës tënde fëmijë i dashur, e dëgjon veshi yt dhe dëshmon me tërë qenien tënde atë që është shkruar.